1929 odsouzen též ke ztrátě práva volebního, a to s odůvodněním, že spáchal onen přečin z pohnutek nízkých a nečestných (§ 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř.). Pokud stížnost vytýká rozsudku s hlediska zmatku podle § 281 čís. 5 tr. ř. neúplnost, záležející prý v tom, že rozsudek nezkoumá a nevyslovuje se o tom, zda obžalovaný nebyl již dříve odsouzen pro přečin nebo přestupek spáchaný z pohnutky nízké a nečestné, nelze jí přiznati důvodnost. Výtka neúplnosti byla by odůvodněna jen, kdyby bylo při hlavním přelíčení vyšlo na jevo, že citovaným rozsudkem krajského soudu v Liberci ze dne 2. dubna 1929 bylo zjištěno, že obžalovaný spáchal trestný čin, jímž byl tímto rozsudkem uznán vinným, z pohnutky nízké a nečestné, nebo kdyby bylo při hlavním přelíčení aspoň vyšlo na jevo, že obžalovaný byl tímto rozsudkem odsouzen ke ztrátě práva volebního. Stížnost sama však netvrdí, že vyšla při hlavním přelíčení některá z těchto skutečností na jevo. Rozsudek krajského soudu v Liberci ze dne 2. dubna 1929 Tk 1597/28 nebyl, jak stížnost sama připouští, při hlavním přelíčení čten. Podle zápisu o hlavním přelíčení byly při něm předčítány jen zpráva o pověsti obžalovaného a výpis z rejstříku trestů. V těchto listinách je však jen zaznamenáno, že obžalovaný byl citovaným rozsudkem krajského soudu v Liberci odsouzen pro přečin maření exekuce podle § 1 zák. ze dne 25. května 1883, čís. 75 ř. zák. k trestu na svobodě (podle zprávy o pověsti do vězení na 3 týdny a podle výpisu z rejstříku trestů do tuhého vězení na tři dny). Nevyšlo-li takto při hlavním přelíčení na jevo, že bylo tímto rozsudkem zjištěno, že obžalovaný spáchal onen přečin z pohnutky nízké a nečestné, a nevyšlo-li ani na jevo, že obžalovaný byl tímto rozsudkem odsouzen ke ztrátě práva volebního, nebylo pro nalézací soud příčiny, by v rozhodovacích důvodech zkoumal a vyslovil se o tom, zda obžalovaný nebyl již odsouzen pro přečin nebo přestupek spáchaný z pohnutky nízké a nečestné. Nevyplývalo-li podle řečeného z oněch, při hlavním přelíčení přečtených výkazů, že obžalovaný byl rozsudkem tu v úvahu přicházejícím odsouzen ke ztrátě práva volebního s odůvodněním, že spáchal onen přečin z pohnutek nízkých a nečestných, a byly-li, jak stížnost tvrdí, spisy krajského soudu v Liberci Tk 1597/28 v době hlavního přelíčení připojeny ke spisům týkajícím se trestní věci proti obžalovanému pro zločin křivého svědectví podle §§ 197, 199 a) tr. zák., bylo na veřejném obžalobci, jenž při hlavním přelíčení intervenoval, by při něm navrhl, by byl přečten rozsudek krajského soudu v Liberci ze dne 2. dubna 1929, Tk 1597/28 za účelem zjištění, že obžalovaný byl jím odsouzen též ke ztrátě práva volebního s odůvodněním, že spáchal přečin maření exekuce, jímž byl tímto rozsudkem uznán vinným, z pohnutek nízkých a nečestných. Takový návrh nebyl však podle obsahu protokolu o hlavním přelíčení veřejným obžalobcem učiněn. Za tohoto stavu věci bylo zmateční stížnost státního zastupitelství zavrhnouti jako dílem po zákonu neprovedenou, dílem neodůvodněnou.

Čís. 4429.

Ukryvačstvo (§ 370 tr. zák.) je zločinom aj vtedy, keď trestný čin páchateľov je zločinom len so zreteľom na jeho osobné vlastnosti alebo po-

mery. Ukryvač však musí znať okolnosti, pre ktoré je trestný čin hlavného páchateľa zločinom.

(Rozh. zo dňa 15. júna 1932, Zm IV 262/32.)

Obžalovaná A. S. odkúpila od obžalovaného O. L. za 80 Kč ukradnuté veci v hodnote 900 Kč. O. L. bol pre krádeže už viac razy potrestaný a od výkonu posledného trestu pre krádež neuplynulo 10 rokov. Obžalovaná priznala, že vedela, že O. L. bol už pre krádež trestaný. Verejný žalobca sa domáhal v obžalovacom spise, aby A. S. bola odsúdená pre zločin ukryvačstva podľa § 370 odst. I. tr. z. N i ž š i e s ú d y však uznaly obžalovanú vinnou len prečinom ukryvačstva podľa § 370 odst. II. tr. z., a to jednak pre údajný nedostatok skutkovej podstaty po subjektívnej stránke, jednak so zreteľom na ustanovenie § 74 tr. z.

N a j v y š š í s ú d po verejnom pojednávaní o zmätočnej sťažnosti vrchného prokurátora zrušil podľa § 35 odst. I. por. nov. z úradnej povinnosti rozsudok odvolacieho súdu dotyčne obžalovanej A. S. a uložil vrchnému súdu, aby o veci znova jednal a rozhodol.

Z d ô v o d o v:

Zmätočná sťažnosť vrchného prokurátora, vo ktorej dôvodom zmätočnosti podľa § 385 čís. 1 b) tr. por. brojí proti kvalifikácii činu obžalovanej A. S. len za prečin ukryvačstva, je dôvodná v tej námietke, kde proti opačnému názoru vrchného súdu uplatňuje, že § 74 tr. zák. nie je v prípade zločinu ukryvačstva smerodajný a že ukryvačstvo je aj v tom prípade zločinom, keď u páchateľa krádeže je jeho čin zločinom len so zreteľom na určitý jeho osobný pomer, ovšem s obmedzením ďalej vytknutým. Ukryvačstvo pri krádeži a ďalších trestných činoch v § 370 tr. zák. uvedených je samostatná forma trestnej činnosti, odchylná od účastenstva v smysle §§ 69 a násl. tr. zák.; tieto formy trestnej viny predpokladajú vzájomné predchádzajúce, alebo aspoň súčasné srozumenie s páchateľom pred činom, alebo pri čine, kdežto ukryvačstvo zahrnuje v sebe činnosť po spáchaní trestného činu páchateľovho, prevedenú bez tohoto dorozumenia, ale vo vedomí, že vec sa dostala do rúk toho, kdo ju má v držbe alebo v detencii, zločinom krádeže atď. Už z toho, že § 74 tr. zák. je uvedený v súvislosti s predpismi o páchateľstve a účastenstve, ktoré pojmy sú vymedzené odchylne od pojmu ukryvačstva, a že výslovne ustanovuje, že k osobným vlastnostiam alebo pomerom páchateľa alebo účastníka, ktoré .... trest zvyšujú, sa neprizera pri iných páchateľoch a účastníkoch, je zrejmé, že sa toto všeobecné ustanovenie nevzťahuje na zvláštnu trestnú činnosť ukryvača v smysle § 370 tr. zák. Toto je bezpochybne zrejmé aj zo samého tohoto ustanovenia, ktoré v I. odst. celkom všeobecne jako z l o č i n n é ukryvačstvo kvalifikuje tam poznačenú činnosť toho, kto o nadobudnutej veci vie, že sa dostala do rúk držiteľa alebo de entora z l o č i n o m krádeže atď., teda bez všetkého obmedzenia, na čom je zločinná kvalifikácia činnosti páchateľovej založená. Stačí preto, keď krádež je kvalifikovaná za zločin aj len pre osobné pomery páchateľove, teda na pr. pre predchádzajúce jeho tresty pre krádež, lebo aj vtedy sa dostala vec do rúk

držiteľa atď. zločinom krádeže. Ďalší sťažovateľov názor, že vraj predchádzajúce dvojnásobné potrestanie páchateľovo pre krádež ako okolnosť kvalifikujúca krádež za zločin stačí samo o sebe ku kvalifikácii ukrývačstva za zločin bez ohľadu na to, či ukrývač o tom vie, nemá opory v zákone, lebo sa vyžiaduje, aby ukrývač vedel, že vec sa dostala do rúk držiteľa zločinom krádeže, teda aby znal tie okolnosti, ktoré či už pre spôsob spáchania krádeže, alebo pre povahu ukradnutej veci, alebo konečne pre osobné vlastnosti páchateľove činia krádež zločinnou. Pri zločine ukrývačstva musí ukrývač znať okolnosti, pre ktoré čin hlavného páchateľa je zločinom. Poneváč pri dvojnásobnom odsúdení pre krádež je táto okolnosť kvalifikačnou za zločin iba vtedy, keď od posledného odsúdenia neuplynulo 10 rokov a ďalej pri cene ukradnutej veci cez 500 Kč, vrchný súd správne vytknul potrebu, aby pre prijatie zločinnej kvalifikácie ukrývačstva zistilo sa vedomie obžalovanej ukrývačky A. S. o týchto okolnostiach, lebo len pri tomto vedomí bola by daná u nej zločinná kvalifikácia ukrývačstva na tom základe, že vedela o zločinnom pôvode ukradnutých vecí. Vrchný súd sa však nezabýval ďalej týmto vedomím, považujúc ukrývačstvo za prečin na základe nesprávneho, hore už vyvráteného právneho názoru o významu § 74 tr. zák. Toto vedomie mohol by ovšem zistiť na základe právnych úvah o významu okolností v tom smere rozhodných aj sám najvyšší súd; nakoľko však tieto rozhodné okolnosti zistené nie sú a vrchný súd dôsledkom svojho nesprávneho názoru odmietol v tom smere doplniť zistenia krajského súdu, ačkoľvek na základe odvolania štátneho zástupcu bol my mal tak pri správnom názoru na vec učiniť, nemožno u najvyššieho súdu túto vec riešiť meritorne, ale je treba pokračovať podľa § 35 I. odst. nov. k tr. por. Vrchný súd má v novom pokračovaní zistiť okolnosti svedčiace pre to, či obžalovaná A. S. okrem vedomia o predchádzajúcich trestoch L.-ových pre krádež, ktoré je zistené, vedela alebo nevedela tiež o dobe vytrpeného ostatného trestu a či znala cenu vecí vyššiu 500 Kč, ktorú ako takú objektívne ovšem krajský súd zistil (900 Kč).

Čís. 4430.

Nejvyšší soud není oprávněn přezkoumati z výsledků řízení odvozené závěry o skutečnostech.

Pro pojem »těžkého ublížení pachateli nebo jeho příslušníkům« v § 307 odst. II. tr. zák. není rozhodným objektivní výsledek ublížení, nýbrž subjektivní duševní účinek, který mělo jednání poškozeného na mysl a cit pachatelův a který v něm vyvolal dojem těžkého ublížení.

(Rozh. ze dne 15. června 1932, Zm IV 285/32.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti J. K., obžalovanému ze zločinu podle §§ 306, 307 I. odst. tr. zák. a dvojnásobného zločinu podle § 301 tr. zák., odmítnuv a zamítnuv zmateční stížnost obžalovaného, uvedl

v důvodech:

Zvolený obhájce podal jménem obžalovaného J. K. zmateční stížnost, opřenou o důvody zmatečnosti podle § 385 č. 1 a), b), c), 3 tr. ř. Pod